

НА КРАЈУ ПРОЈЕКТА „ПАРТНЕРСТВОМ КРОЗ ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЈУ“
АНКЕТА: КО БИ ТРЕБАО ДА БИРА ГРАДОНАЧЕЛНИКЕ (ПРЕДСЕДНИКЕ ОПШТИНА) –
ГРАЂАНИ ИЛИ ПАРТИЈЕ НА ВЛАСТИ?

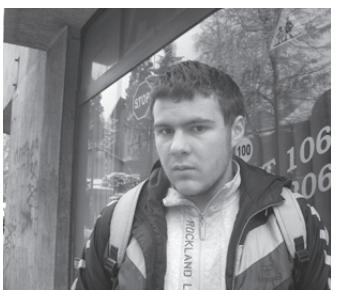
Грађани, наравно

Небојша Карадаревић,
60 година, незапослен

-Градоначелнике и председнике општина требало би да бирају грађани директно, а не партије. Политичари бирају своје, а грађани најбоље знају ко им одговара на овој функцији.

Александар Чолић,
18 година, ученик

-Најбоље је да на ова места у власти буду постављени они које су изабрали грађани директно. Мислим да је то најбоље за све.

Ђорђе Јановић,
дипл. правник, 61 година

-Наравно, да би градоначелнике и председнике

општина требало да бирају грађани директно, јер је то најдемократски начин, а опет, грађани најбоље знају, која је то личност која заслужује ту функцију.

Силвана Јочић,
предузетник, 33 године

-Најбоље би било да на ове функције буду изабрани они којима грађани дају највише гласова. То је за мене најлогичније. Сада гласамо за партије па оне које добију власт предлажу градоначелника. Мислим да је боље директно да буду бирани, него по партијској линији.

Сунчица Јелић,
апотекар, 37 година

-Мислим да је најбоље да градоначелнике и председнике општина бирају директно, јер би то била најправеднија одлука. Тако би на прави начин био изабран човек који ће представљати један град или општину.

Марија Аћимовић,
економски техничар, 33 г.

-Најбоље је директно бира-
ти те људе, јер партије предлажу

и бирају по свом нахочењу. Ми смо ту мање важни.

Влајко Росић, пензионер,
81 година

-Најбоље је бирати председнике општина и градоначелнике директно, јер грађани најбоље знају шта им треба, која је тачно то личност која може највише да учини за народ.

Миље Мелентијевић,
дипломирани инжењер
заштите на раду у „Импол
Севалу“

-Мислим да грађани треба да бирају градоначелника, а не политичке партије. Политичке

партије су групације људи које имају своје интересе и обично се из партијских редова изаберу личности које нису подобне и не раде баш најбоље у интересу града. Не мислим да ти људи увек нису компетентни, али граду су потребни привредници са истукством и људи који могу да повуку град напред. Без добра економије и запошљавања незапослених ми не можемо очекивати просперитет. Чини ми се да у последње време није пуно урађено да би се довеле нове инвестиције како би се запослили људи што је највећи проблем.

Милун Јекић, пензионер

-Градоначелника и председнике општина треба да бирају грађани наравно и то на директним изборима. Зашто да их бира неко други осим грађана? Градоначелници су постављени због грађана. Не слажем се са досадашњим начинима избора првог човека града.

Слободан Ристовић,
поет

- Градоначелника треба да бирају грађани. Он је глава града и глава куће. И не треба то право одузимати нама обичним именима из неких крштеница које гласају. Част партијама на власти и онима које нису то, али присвајају нешто што им не припада. Нисмо ми нечији, ми смо наши, па ми као биралици наше.

**Бранко Продановић,
пензионер**

- Моје лично мишљење да председника општине или градоначелника треба да бирају грађани на изборима непосредним путем. Грађани најбоље познају свог кандидата, његове квалитете, способности и квалификације и на основу тога ће донети одлуку гласовима на изборима.

Овом анкетом завршава се пројекат „Партнерством кроз децентрализацију“

ЕКСТРЕМНА ИЗДРЖЉИВОСТ

Ђавоља трка

Прибојац Јовица Спајић истрчао маратон кроз Сахару дуг 258 километара

За невероватан подвиг Јовице Спајића, младића из Прибоја, рекли су нам у Атлетском клубу ФАП, чији је он члан, иако тренутно живи у Београду као припадник Специјалне антитерористичке јединице МУП-а САЈ. Јовица је за пет дана претрчао у Сахари 258 километара на температури од преко 50 степени Целзијуса са раницем на леђима од 25 килограма. Ради се о Гинисовом рекордеру у броју „тробушњака“ који је са лакоћим истрчао Београдски ултрамаратон од 100 километара, па су му земљаци из Прибоја дали назив – Српски феликс, прича нам Крсто Јањушевић, председник Атлетског клуба ФАП.

Јовица Спајић је претрчао Сахару у „ђавољој трци“, међу 200 такмичара био је 15, тријумфовао је Шпанац, испред Канаџанина и Белгијанца. Да би уопште учествовао, морао је да подigne кредит од 5.000 евра а помогли су му и бројни пријатељи. Поншто је вегетаријанац, морао је да потпише изјаву да учествује на своју одговорност.

Реч је о незваничном светском првенству у екстремној издржљивости. Иако су га сви одвраћали да не учествује одвраћали он је ових дана отишао на трку у Каиро. За пет дана у врелини Сахаре Јовица је претрчао четири маратона од по 42. километра и плус ултрамаратон од 90. Сваког дана пред трку добијао је по шест литара воде, а на циљу га је чекао шатор у коме је спавао са још деветоро

такмичара:

- Понео сам шпагете са поврћем, мусли, бадем и сличну храну, јер сам вегетаријанац. На тестирању пред трку сам имао 5,4 процената телесне масти, саветовано ми је да одустанем, наравно био сам упоран. Смршао сам за пет дана трке преко 12 килограма, ноге су ми се осуле рана-

био сам на ивици снаге, пожелео сам да ме уједе и да завршим трку. Пролазио сам кроз невероватна искушења и кризе, али сам себе храбрио да издржим. Судије трке су ме казниле са додатних 90 минута времена, јер сам момку из Аустралију, који је беспомоћно лежао на песку понео ранац, охрабрио га и подигао да устане и настави трк. Није ми жао јер треба бити човек, прича симпатични Јовица Спајић. Кроз смех додаје да су га због невераватног подвига колеге и пријатељи прозвали – „Сенка“!

Мотив да учествује на овој трци био је испита себе и своје могућности, али и да сруши неке стереотипе о српском народу:

- Американци и Шкоти били су импресионирани колико зnam о њима и њиховим народима. Нажалост, они о нама не знају ништа. Мисле да је овде и даље грађански рат, да су Срби терористи, да смо заостали и недружељубиви. Били су одушевљени мојим ставовима и културом коју носим из моје куће и мог Прибоја, па се надам да сам донекле исправио стереотипе о нама, каже Јовица.

Јовица Спајић ће после Сахаре, ускоро највероватније кренути и на још три екстремна маратона на Антартику, у Чилеу и у Кини. Ових дана треба да му из штампе изађе књига о стицању кондиције, а недавно је добио и међународни цертификат за личног фитнес тренера.

Д. Ђелопољац